

עמוס אדלהייט

בלי ספק נושא

בלי ספק נושא זה הוא אתה כמו התמשכות
 של לא נודע אחד
 ולא נודעה כמותה ולא נפר סכוי
 שינדע למי שלא ידע
 שיש במעבה אדמת פלנטה בלי חצוי תוה פצול
 כל שדרוש כדי
 לפרוח
 והכל כדי לחזור אל המוצא היחידי כהולדה עצמית
 לשוב ולהיות אתה ורק אתה בעצמה
 חפור במפלטי רגש דם שרירים סופגים ומתכלים
 כמעכלים כל שנתפס
 תאכל את הבשר קר שהגש לה הישר מן העבר שקם לפתע
 והגית מתוך קיר כקבר
 בלתי מוכח עדין וממתין מתוך נקשה כרגע מות
 בכל רגע חי
 וזה נתון מוכח
 גושי עבר שהפקרו לרוח נלפתים כפותים
 למרגלות רגלי:
 אני נשא מהם והלאה
 וגם זה מוכח כי ידע לא אפליג בו לא אחצה
 ממד קוסמי בממד אחר וחיצוני לו זוהי בעיה בלי סוף
 רקוד רב ממדי על משטחי בטון מטען חורג
 אנחנו למשטח אחר נחרוג
 נפליג נרקוד נחזה רק בעצמנו כחולפים
 בתוך מכל כבבועה מקף דפנות
 דפן דפנה א' עוד תנקום בדפן דפנה ב' אתה מכל זה לא יוצא
 אלא אם כן תרצה מאוד מכאן והלאה להמשיך בלי א' ב'
 עם סדר מגי
 להתחיל מאיזו התחלה ממנה הדבר נתן
 נאמר בין ג-ח נוכל למצוא
 ג) גמור ומנוי להיות אתה
 ח) תפה לחטא שיתחפה בה בהכרה שלמה שלא להיות מישוהו אחר
 זולת עצמה
 שהיו המזמור היחיד אליו אתה קשוב בלי להפסיק

ואיגוד מירקורבנוב נשאל תמיד כיצד הצליח
 ללמוד הליכה על חבל. כאשר הוא מסביר
 שזה עניין של החלטה, באמת אין לו תשובה
 אחרת. יורם קניוק, שהתוודע אל התיאטרון
 לפני שנים אחדות וקנה לו ידידים בקרב
 אנשיו, אמר לי, כי כאשר ראה בפעם
 הראשונה את מירקורבנוב מתאמן על החבל,
 הבין מה פירוש המושג "עבודה" בתיאטרון,
 ומה מבדיל בין אנשי "גשר" לעמיתיהם
 בתיאטראות אחרים בישראל. ועוד סיפר, כי
 בחזרות ב"תיאטרון הקאמרי" על מחזה של
 אוסקר ויילד, שאותו תרגם מאנגלית,
 התפלא על האווירה. "איש לא נכנס
 להיסטריה, איש לא קיבל התקף לב", אמר
 קניוק, "וזה אווירה נחמדה מאוד". נחמדה,
 כן. האם היא תורמת לעשייה תיאטרונית,
 יאמרו ב"גשר", זו השאלה:

דרור קרן אמר בראיון לעיתונאית ציפי
 שוחט, כי ב"גשר" לא מסיימים חזרה כדי
 ללכת הביתה, אלא הולכים הביתה כשהחזרה
 מסתיימת. מי כמוהו יודע, כי יש שחזרות
 אינן מסתיימות, וכשהן מסתיימות, לעתים
 אין טעם ללכת הביתה. בראיון בטלוויזיה
 הרוסית אמר קרן, כי אם אתה עובד ב"גשר",
 ואשתך במקרה לא שחקנית והתינוק שלך לא
 מוכר תוכניות בתיאטרון, פשוט אין לך
 סיכוי לראות אותם. גיניה דודינה אמרה
 בהומור, כי בתה, אף שאיננה אלא בת
 שנתיים, בוודאי יודעת על-פה את "טרטיף",
 שכן בעודה ברחם הבינה, כי בעלות אמה אל
 הבמה לקפוץ, לצרוח ולדלג, מוטב להישאר
 שקטה...

אינספור סיפורים משעשעים יותר ומשעשעים
 פחות מלווים את התיאטרון ה"מטורף" הזה,
 וישנם גם סיפורים טרגיים. בלילה שלאחר
 מותו של רולנד חיילובסקי בתאונת דרכים,
 הוחלט לקיים את ההצגה "רוזנקרנץ
 וגילדנשטרן מתים", שבה שיחק חיילובסקי
 באחד התפקידים הראשיים. אין לי ספק שזה
 היה הדבר הנכון מבחינת השקפת עולמו של
 תיאטרון "גשר", ועם זאת אני בטוחה ששום
 תיאטרון אחר לא היה מקבל החלטה כזו. יתר
 על כן, אירוע טרגי זה מעורר את שאלת
 השאלות: לשם מה? מה מכריח את אנשי
 התיאטרון להתמסר התמסרות כה טוטאלית
 לעבודת פרך זו? את התשובה הממצה
 שמעתי מפיה של אפי בן-צור: "אריה לא
 מכריח איש לעשות דברים שהוא אינו מסוגל
 לעשות. אך הוא גורם למי שעובד אתו
 לרצות לבצע את המשימות, שנראות
 מלתכחילה כבלתי-אפשריות, ולהצליח".

"במאי שאינו צורח ואינו מקלל, אינו במאי",
 שמעתי מפי אחר, ואף זה סיכום אישי נאה
 למדי.

התכונה הנוספת, המייחדת את התיאטרון,
 היא מסגרת החיים המשותפת, המזכירה
 לעתים חיי קומונה. כבכל תיאטרון של
 להקה, שחקני "גשר" מבלים את מרבית זמנם
 בתיאטרון, מנהלים "חיים משותפים" במובן

ובלי להיות מוגן בתוככי חנוך משטר דכוי מרעיל
 נחקר על היותך אתה
 חרפת רעב ומחלה קשה ממנה לא תמות ולא תחיה רק תהיה
 כמתבוסס בלהט שמש מגיר זעה
 ללא חזון והשראה
 תפלות חייך
 שהם בלי השאלה חיה שבמחיר יקר תפדה ותעניק
 שלהבת אש תעפיל כעב"מ מעלה
 לא תבגוד בה לא תשיל אותה ממך
 שהרי זאת התחיבות כמותה עוד לא הכרת את כלה
 תתן
 וכל רצון יקדש לה שזהו כל שממשי כאן שנתן לממשו ולומר
 נצל שאחריו לא יותר דבר
 לעשות בו שמוש
 כיעלות מתרה בנוכח למרגלותיה היא לא מכאן
 לכן יכולה לנקוט בצעד בלתי מנמס לא הגון
 של מי שלא יהיה עוד רגע
 בזירת פשע שלגביו לא יהיה מצוד אבל גם אין חנינה
 וזוהי קללה שיש בה ממש וכח
 שתלחים כמו אלכימיה כל חשש
 תתיך כל רצון להביט עוד פעם אחת
 בנדון שמקרב כל שחר משכים עד שלא
 נתן להתיק לפנות לקרוא ולפעול
 כלום ערפל והתעבה כחשך
 שנרקח באש שקיעה לתוך אקלים שקר
 הנשם כמת התחיל לפעום
 ולשגר רוחות קפואות
 שהחיים יכולים רק בכוכב לכת להתגלות להפציע
 שם לא כאן
 אמרה כוכב לכת חיים יש להציע
 ורק למצוא בו כל דבר
 את משימה שלבצעה נדרש במשך
 אין סוף שיוט זה במרחב קוסמי וזה לזה
 וכך נמשיך ונפלים מנהרה כמוצא
 ראשון אחרון ויחיד
 נתפלוש בצואה שגואה כחולה ונשאב פנות ואמץ
 מבלי לחמוק מבלי לתת ערך רב מדי

למה שכאן מתרחש ולוחש אך בהחלט מסגל להתריב כל שיש
 וזוהי פתיחות וזהו סכון שמחירו גבוה והכרחי
 נשיל אטימות זאת כמעיל פועל מתברגן שב
 לדירה משיל ידע ואת כל שהיה נאבק בו
 חרות לעשות כל שיחפוץ
 בחסות קירות חדר זה כאשליה מתוקה של חייך
 להכיר בכללך את הכרת עצמו כלוא
 בתוככי ערפל חורה
 יקיא את שקרי הפרותיו יסרב לבלוע
 אשראי נדל"ן כללי שוק הון השוה רבית
 שבממש מול היצור שמערגל בלב תבוסה קשה
 בכל מקרה של למעלה מ-3.5% רבית גזלה
 ואתה לא מרגיש
 למה לא קרה מה שהגשית איה יקרה מה שתרגע
 מחסל לגמרי שעפל והשקע
 אבל אתה הלא אדון לעצמה אנחנו לה הכל מעניקים
 רעל משכר נרקח נגיש
 תאכל תשתה 25% נזון ממך
 בשר מכר יגש אל מלתעות קרטל:
 במזרח שוב יענק רעב כאשליה של שבע שתונף ממערב
 ותלעס כמתבוססת בעסיס אמצה
 בארוחה שכל אחד יחזה מבעד למסך
 ויכלה בה את מתאר אפיו ואישיותו
 יבטח לו עתידו מותו ותשוקתו בבת אחת
 נקבר עם המשא
 עסיס דמו כמתקומם שפוף כפגר חי
 משפל נדון אל תוככי נכות ומחלה שלה הרגל
 כמו לתפלות עורקיו הפועמים
 שנפרצו
 לא מהיום ומענין מתי בדיוק אך לא נתן בדיוק כעת לבדוק
 ולהסיק לכן נגזר שמעתה
 נצמד אני ואת את ואני
 בחסות אקלים אכול שרב נטול הבטחה שכה נתמשה אולם
 לא נטול פנות כגלומה של מתיקות מתכת
 כזהב וצדק וכו' הכל גיס נטמן
 בתוך שפה וערכים וצדק
 ששפתים יבטאו אותו יותר מכל דבר אחר